

Skatten, vistnok kan veje op mod det Tab, der lides. Jeg skal bemærke, at jeg her kun har taget Indtægter paa 12—1400 Kr., idet Indtægter paa 1500 Kr. ikke opgøres særskilt, men slaas sammen med 1600 Kr., og der vil altsaa endnu blive noget Tab. Jeg vil imidlertid være tilbøjelig til at mene, at det var rigtigere i Stedet for at sige „Indtægter, der ikke overstige 1500 Kr.," at sige Indtægter, „der ikke naa 1500 Kr.," saaledes at 1500 Kr. blev det virkelige Skatteminimum. Jeg tror, at en Indtægt paa 1500 Kr. nok kan give en saa moderat Skat til Staten som $6\frac{1}{4}$ Kr. om Aaret, hvad der vil ske ved $1\frac{1}{4}$ pCt. Jeg tillader mig derfor at henstille, om det ikke vilde være rigtigere at lade 1500 Kr. blive det virkelige Skatteminimum, saaledes at der svares Indkomstskat af dem. Fritage vi Indtægterne mellem 1000 og 1500 Kr., bliver Tabet altsaa lidt over 40,000 efter det Grundlag, som her har kunnet benyttes, nemlig den københavnske Indkomstskats Materiale.

Ordføreren (P. G. C. Jensen): De Bemærkninger, der fra forskellige Side i Gaar bleve fremsatte, gik, saa vidt jeg kunde opfatte, alle ud paa at give Tanken om Ophævelsen af de gamle Skatter fuld Tilslutning. Der var ingen i alt Fald, som erklærede, at det ikke skulde være bedre end noget andet Forslag med Hensyn til Skattelettelse. Derimod blev der jo udtalt visse Betænkeligheder med Hensyn til, om man kunde gøre det straks, om det ikke var for hurtigt, og andet af den Slags Ting. Jeg vil dertil sige, at dersom Flertallet havde fremsat et Forslag om at afskaffe det halve nu og komme med det andet halve senere, vilde man utvivlsomt have vendt om og sagt: Lad os afskaffe det hele straks. Det gaar saaledes, at i den Henseende maa man være forberedt paa forskellige Overraskelser. Men jeg vil gerne dertil sige dette, at naar det saaledes erkendes og utvivlsomt maa erkendes, at det eneste rigtig virksomme Skridt, det eneste, der kan hjælpe, er at ophæve Skatterne, saa snart som det er muligt, og det er efter min Opfattelse straks, det vil sige fra 1ste Juli 1902, saa ser jeg ikke rettere, end at saa maa alle arbejde med paa dette Maal; og hvis det ikke skulde blive Resultatet, at alle arbejdede med paa det Maal, saa kan jeg ikke se rettere, end at det maatte være af store politiske Grunde, men ikke af Hensyn til saglige Grunde; de saglige Grunde maatte nødvendigvis medføre, at alle maatte samle

sig om denne Tanke, naar det drejede sig om at føre den ud i Livet.

Det ærede 1ste Medlem for 7. Kred, (Madsen Mygdal) fremsatte forskellige Bemærkninger, som jeg ikke alle kan lade staa upaaagtede. Den højtærede Finansminister har allerede imødegaaet adskillige af dem, og jeg skal ikke komme ind paa det samme, som den højtærede Minister har omtalt; men derimod er der nogle andre Ting, som jeg gerne vilde nævne. Det ærede Medlem udtalte noget om, at det skulde være urigtigt, hvad der i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 697—98 nederst, er skrevet om, at Folketinget ved sit Forslag har godkendt Indkomstilbebeskatningens Principper paa et særligt og betydningsfuldt Omraade. Det sagde han, var ikke rigtig; der var intet deri, som vidnede derom. Der tager det ærede Medlem ganske fejl. Jeg har eftersat Rigsdagstidenden for i Fjor og set, hvorpaa det Forslag grunder sig, og ærede Medlemmer, som have Kommissionens Indberetning, ville se, at det udtrykkeligt er anført, at dette Forslag er begrundet paa et enkelt Medlems i den forrige Samling fremsatte Forslag, som staar at læse i Betænkningen, Tillæg B. for forrige Samling, Sp. 783—84, og hvor dette Medlem foreslaar ikke just 0,4 pro mille af Formuen overført fra Staten til Kommunerne, men 0,5 pro mille, det er altsaa en lille Ændring, der er gjort i Folketinget; uagtet de ville opkræve 0,5 pro mille, saa vilde de kun overføre 0,4 pro mille. Men dette Medlem siger, at derved vil Hartkornet yderligere lattes særlig derigennem, at Arvefæsterettigheder og Prioriteter ville komme til at bære deres Del, i alt Fald en Del af den kommunale Skattebyrde. Dersom det ikke er Indkomstilbebeskatning, saa ved jeg virkelig ikke, hvad Indkomstilbebeskatning er. Det er altsaa aldeles klart og sikkert, at Folketinget i Princippet har sluttet sig til Indkomstilbebeskatningen paa dette Omraade, og naar Folketinget har gjort det paa dette Omraade, forekommer det mig, at det er meget mærkeligt nu at høre — jeg kalder det kun et Ekko fra Folketinget, som lyder gennem det ærede Medlems Mund, men som sikkert ogsaa er et Ekko, og som skulde vidne om, at man ikke der vil gaa ind paa Indkomstilbebeskatningen. Derom tales vi naturligvis ved senere, men jeg vil dog bemærke og slaa fast, at Folketinget paa dette Punkt afgjort har vedkendt sig Indkomstilbebeskatningen; det er altsaa ingenlunde noget, som Folketinget